

A'

KIRÁLYI FELSÉG'
ENGEDELMÉVEL.

Költ Bétsben, Böjt-más Havának (Mártzius-
nak) 9-dik napján, 1792.

Béts.

A' Hadi és más nevezetes Történeteknek
második Szakaszában, bőven le-irtuk vólt
II. Jósef Császár' el-temettetésének tze-
roniáját. — Mivel mostan szinte mindenek-
ben úgy mene végbe Fels. II. Leopold Csá-
szár, és jó Királyunk' el-temettetése is; arra
nézve tsupán ezeket kivántuk rövideden em-
líteni: Mártz. 5 dikén, délutáni 1 órakor
el-vitetett az Udvari Kápolnából a' bődögültt
Felség' szive az *Augustiniánusok'* Templo-
mába; tsak hamar azután az agy-veleje,
és béle is a' *Sz. István'* Templomába szép
pompával: 's mind a' két Szentegyházakban

A a

izo-

zokott ájtatosságok között bé-tette a' gyászos
 dényeket a' T. Papság a' kriptába. Mártz. 6-
 ikán, estvéli hat, hét, és nyóltz órák kö-
 ött lett a' Testnek a' T. P. Kaputzinusokhoz
 való vitettetése, 's ugyan ott el-takarítta-
 ása. — Minekelötte le-záratott vólna a'
 koporsó az Udv. Kápolnában: meg-tízto-
 gatták előbb a' Testet a' portól az Udvari
 Komornyikok; az Udv. Patikárius pedig ki-
 vett egy nagy kosárból néhány üvegeket,
 's jó szagú spiritusokat töltött belőlök egy
 fintsába. Ezen drága nedvességbe belé-
 mártott annakutánna egy spongyiát, 's azzal
 meg-kente a' hólt Felsőg' ábrázatját *),
 melly

*) *Nem vólt a' Tsászar' ábrázatja „vialsz
 ortzával bé-fedezve“, mint ez, igen
 hibásan van elő-adva a' Magyar Kurirban
 a' 295-dik oldalon. Mi három izben néz-
 tük meg a' bódogúlt Felsőg' testét; két-
 szer; úgymint Mártziusnak 2-dikán, és
 4-dikén azon szobában, mellyben feküdt
 vólt, minekelötte az Udvari Kápolnába
 vitetett vólna; harmadszor az Udvari
 Kápolnában; de mindenkor ellenkezöt
 tapasztaltunk az említett állítással. Mi-
 dön másodsor vóltunk az említett szobá-
 ban: akkor fel emeltük a' homlok fedő
 szép fejer ruhát is; hogy szemlélhessük
 a' főnek azon részét, melly fel bontatott.
 Ugyan akkor láttunk az órr alatt jobb
 felöl valamelly vágást is, melly először
 nem vólt ott; 's a' mellyet hihető, hogy
 a'*

melly már ekkor felette meg-változott. A' bal része meg-tartotta ugyan tsak a' test-szint; hanem a' jobb része neki szederjesedett. — A' Kaputzinusoknál várták már előre a' Testet a' Király, és Királyné; *Leopold* Nádor Ispányunk, és *Jósef* Fő Hertzeggel együtt. — A' Török Követ, főbb Tisztjeivel együtt, ablakokból nézte a' szomorú tzeremoniát.

A' meg-bóldogúlt Felségnél, utolsó Kamarás-Uri szolgálatot tett vólt az *Erdélyi* Országos Deputáziónak egy Mélt. Tagja, Gróf *Bethlen László* ö Nagysága.

Tsálzárné ö Felségén, gyúladás-betegség vagon. Már háromszor vágtak eret rajta. A' napokban, élet halál között forgott; de már jobban érzi magát. — A' Király, és Királyné ö Felségek egésségesek; valamint a' Fő Hertzegek, és Fő Hertzeg - Affizonyok is.

A a 2

Mikor

a' Borbély ejtett a' borotválás alkalmatosságával. Ezt a' vágást láttuk annakutánna a' Kápolnában is. — Ez is hibáon van téve a' Kurirban a' 292-dik oldalon; „ugyan azért Hadnagy Kabos N. K. Magyar Testörzö, olly parantsolattal állítaték az (t. i. a' meg hóltt Tsászár) ágyához, hogy vigyázná, 's ha élet' jeleket látna ö Felségében; jelentené“ mert, hogy meg hólta a' Tsászár; ki ment Kabos Hadnagy Úr a' Gárda házba; másra se' vólt bizva a' Testörzö Urak közzül senkire, hogy vigyázná a' bóldogúlt Felség' fel-elevenedésére.

Mikor fogja el-kezdeni *Ferentz Király* ő Felsége az audientzia-adást, nem bizonyos; hanem azt bizonyosan értettük, hogy már a' múltt Szeredán öt százan voltak felírva, a' kik mind audientziát akarnak nyerni ő Felségétől.

Úgy értettük, hogy az *Ausztriai Belgyiom*'s az úgy nevezett *Vorderösterreich* (*Sváb-Országban* fekvő *Ausztriai Tartományok*) felé indított Seregeket, meg nem állította most uralkodó Fels. Királyunk, mint volt a' hire.

Minémü nyomos dologban jött légyen *Prusszus* Generális *Bischoffswerder* *Bétsbe*: ezt, avagy tsak abból is lehet sajdítani, a' mi megelőzte ide lett indulását. T. i. Febr. 13-dika' éjtfzakáján Stafétát küldött a' *Pruss.* Király az Igazgató *Braunschweigi* Hertzeghez, mellyben jelentette nékie, hogy haladék nélkül kívánna vele beszéllgetni. A' Hertzeg, más nap mindjárt útnak indult. A' beizéllgetés vagy tanátskozás *Potzdámban* tartatott, hová a' Király magával vitte Gr. *Schulenburgot* (a' ki, Gr. *Herzberg* helyett lett Kabinét-béli Ministerré), és Gen. Májor *Bischoffswerdert*. Ezen tanátskozás után kevés napokkal, mindjárt *Dresdának*, 's *Bétsnek* vette útját Generál-Májor *Bischoffswerder*.

Ausztriai Kormányzéki Tanátsos *Mehrenthal*, és *Leon* Urak (kikre mit bizott vólt a' meg-bóldogútt Felség? tudva vagyon *Érd.* Olvasóink előtt) nem fogják többé járni a' *Kántzelláriákat*, és *Dikastériomokat*.

B. e.

B. e. Királyunk *II. Leopold* Tsászá, méltóztatott a' múlt Febr. 20-dikán *Magyar Ország'* valóságos Nemesseinek száma közzé fel- venni, Esküdtt Prókátor *Valuzy Maximilián Károly* Urat. Eredeti neve ezen Urnak: *Volusius de Volsheim*; minthogy ama' jeles és régi *Volsheimi Volusia* nevezetű Ns Familiájából származik a' *Római Sz. Birodalom*nak. Ugyan ezen tekintetből is tselekedte egyikből a' bódogúlt Felség, hogy a' meg- nevezett Urat nem szorította azon Királyi Rendeléshez, melly szzerént esztendő végén mind bé- kivántattak vala azoknak neveik, a' kik Nemességet akartak nyerni.

* * * * * * * *

Monachiumban való mulatásokról, Gr. *Bethlen József*, 's kedves Híve, *Zichy Józsefa* Gróf- Affzony ő Nagyságoknak, emlékeztünk vólt már O árkusunkban egy két szóval; akkori elő- adásunkhoz járúhatnak még ím' e' következő jeles tóldalékok is:

Monachiumba lett érkezése után való nap, mindjárt bé- mutattatott a' Gróf Úr a' Választó Hertzegnél, Tsász. Kir. Minister Gr. *Lerbach* ő Exc. ja által; valamint a' Grófné is, az uralkodó, és az özvegy Vál. Hertzegnénél, sok Méltóságoknak jelen- létében. Mind maga a' Választó Hertzeg a' Gróf Úrral, mind a' Vál. Hertzegnék a' Grófnéval hoz- szasan és nagy kegyességgel beszéllgettek; 's a' Magyar öltözet eránt felette nagy tetz- zéseket bizonyították. Elő- mutattattak annakutánna ő Nagyságok, ugyan az említett Minister által a' jelenlévő számos Méltósá- gok-

goknak is, a' kik különös indulatjokat tettek nyilvánvalóvá ő Nagyságok eránti. Igen nagy tisztelettel szólottak a' Magyar Nemzetről, és csak azt sajnállották, hogy olly ritkán láthatnak nállok Magyar Utazót. Más napra, ebédre hívta az Udvari Marsall ő Nagyságot a' Választó Hertzeghez, 's azután is, a' míg *Monachiumban* múltak, majd mindennap vagy a' Vál. Hertzegnél, vagy az özvegy Vál. Hertzegnénél ebédeltek. A' Fels. Gazda, és Gazdasszony mindenik azt kívánta, hogy mellette üljön a' Gróf Úr. Asztal felett, sokszor vólt szó a' *Magyar és Erdély Országi* szép produktumokról, a' többek között nevezetessen, az *Erdélyi* lovakról is, mellyeket igen nagy betsben tartanak *Bavariában*, és a' Magyar Országi nagy juhász-kutyákról. Az özvegy V. Hertzegné meg-kérte a' Gróf Urat, hogy szerezne az ő izámára két ollyan nagy kuvaszt (juhász-kutyát). Fogadta a' Gróf Úr, hogy telyesíteni fogja a' Vál. Hertzegné' kívánságát; a' minthogy mindjárt akkor irt is le az eránt Magyar Országra a' maga Prefektusának (Jószága' Fő Gondviselőjének). — *Alsó-Baváriának Landshut* nevű Városában töbet múltak ő Nagyságok, mint *Monachiumban* azért, mivel ott lakik a' Grófné' édes Anyja. — Sok betsülettel vóltak hozzájuk ott lakozó H. *Pirkenfeld*, és a' Hertzegné. Valahányszor meg-jelentek társaságban a' Hertzegnél, mindenkor a' Hertzegnével kellett jádznani Gróf *Bethlen* ő Nságának; a' Grófné pedig, minthogy nem jádzik, a' Hertzegné mellett ült. A' Hertzegnek van egy Leányká-

kája, kit a' Klastromban neveltetnek, és senkit se engednek bé-járni hozzája a' Szüléi; de *Bethlen Joséfa* Gróf-Kis-Asszonykának, a' ki most 7. esztendőben jár, szabadsága vólt mindenkor bé-menni a' Hertzeg-Kis-Asszonyhoz, valamikor tsak akart. Szép ajándékot is kapott tőle, úgymint ezüst drótokból való egész készületet, és egy igen szép *Szuvenirt* (kés, olló, tükrötske, jegyző-tábla's a' t. tartót.)

A' *Török* Követ, következő értelmű nevezetes Irását botsátotta a' napokban Királyi Tolmáts *Stürmer* Titoknak Úrhoz:

„Kedves, és szives Barátom *Stürmer!*

A' *Fényes Portához* szálló ezen ide ragasztott Irást, olly kéressel küldöm az Úrhoz, hogy azt, az én drága Barátom *Testa* Úr (*Konstántzinápolyi* Tolmáts) által szolgáltattassa *Konstántzinápolyban Reis-Effendi* ő Excel. ja' kezéhez. — Kérem az Urat, hogy *Kaunitz*, és *Kollorédó* Hertzegeknek jelentse meg tiszteletem mellett, hogy én is részt veszek az ő szomorkodásokban. Nem tudom a' szokást, a' mellyhez kellene magamat szabnom, és ha illendő vólna é, hogy a' Tolmátsomat, néhány főbb Tisztjeimmel együtt el-küldjem ő Hertzegségekhez; avagy az Úr' el-intézésétől várjak, úgymint a' ki az Udvar' részéről adatott mellém. Reménylem, lessz az Úr olyan jó, hogy nékem értesemre fogja adni egy tzedula által, mi tévő legyek. Egyébaránt tanúbizonyságom nékem az Isten, hogy az ő Tsászári Felsége' drá-

drága és tiszteletre méltó tulajdonságai engemet egészen meg-igéztek (bájoltak), és a' bánattól szintén úgy el vagyok foglaltatva, valamint az Úr. De mit csinállyon az Ember? a' halál ellen nints semmi eszköz. Sem gazdag, sem szegény, sem Királyok, sem Alattvalók, sem Öregek, sem Ifjak, sem nagyok, sem kicsinek el nem kerülhetik az ő kaszáját. Mit használ osztán minden sirás, és jajgatás? Minden Vallásban a' Mindenható az, a' ki életet ad az Embernek, 's halált botsát reája; és az örök időtől fogva meghatározott idő, eggy órával se jő későbbben, vagy hamarább. — Egy szóval: az Isten, Ura az életnek, és a' halálnak. Adjon a' Mindenható az Özvegynek hosszú életet; 's a' Trónusba-ülővel tselekedje, hogy az, a' maga Fels. Attyának hasznos, és ditső nyomdokiba léphessen; szerentsével, és ditsősséggel nagy mértékben körül-véteffen; és ditséretre méltó tselekedeteket követhessen el.

Kérem az Urat, illy módon tegye bizonyossá az én képemben 's nevemben, a' minden Minifterek' Attyát (H. Kaunitzot) az én mostani indulatom eránt; 's tégye nyilván-valóvá azt, H. Kollorédó, egyszersmind B. Horix, Spielmann, és a' Minifériumnak más elő-kező Személyei előtt is. “

Magyar Ország.

Pestről, Mártz. 4-dikén.

„Tegnap reggel érkeze ide Bétsből a' Szomorú Hirmondó, a' ki jó Királyunk' haláláról való jelentést hozta. Midőn ezen
gyá-

gyászos esetet meg-jelentette volna Gróf Szapári a' Nádor-Ispánynak: el-ájúlt ő Fő Hertzegsége; hanem ismét magához tért tsak hamar, és Gróf Zichy Károly ő Exc. ja által meg-izente a' Septemvirális Táblának, hogy édes Anyja II. Leopold Tsászár és Király ki-múlt véletlen a' világból; mellyre nézve siettségel Bétsbe fog indúlni. El is indúlt délelőtti tíz órakor."

(Ezen betses Levélben, azon Irás is közöltetett velünk, mellyet Ferentz ő Felsége botsátott kedves Testvérjéhez a' Nádor-Ispányhoz; de mivel van valami kevés kétségeskedésünk eránta, ha vallyon ezen Irás pontban meg-eggyez é az eredetivel: erre nézve, nem bátorkodtunk munkánkba békíttatni.)

Komáromból, Mártz. 4-dikén.

„Nem lehetett belső meg-indulás, és nagy szomorúság nélkül olvasnunk máinapon, az Uraknak betses Ujságokból, a' mi kegyelmes Fejedelmünknek, ama' Keresztyén Vallást betsülő II. Leopoldnak váratlan halálát. Mi, a' mi Koronánk' nagy remény-ségű Örökösét, 's már Birtokossát Ferentz Fő Hertzegét féltettük, minthogy drága egészségének hervadozását hallottuk; az ő betses napjainak nyújtattatásokért fohászkodtunk; 's meg sem gondoltuk, hogy illy véletlen a' mi közönséges édes Atyánktól, az embert szerető Leopoldtól fosztattassunk meg. El-hízem, hogy valamint itt, úgy mindenütt e' Hazában, ez a' gyászos hír minden igaz Keresztyéneknek, 's hív Jobbágyoknak sziveket az elevenig meg-hatotta.

Ezen

— Ezen lett belső meg-indulásomban irtam az itt következő Verseket:

Le írjam é? — de hogy? — azt a' mély bánatot,

Melly itt minden érző szívet által-hatott

Kedves LEOPOLDUNK' halála' hírére,

Melly' sűrűn zokogó jajjal hozzánk ére. — —

Mint a' melly Utazó leg-tisztább időben

Víg danlással hallag a' kies mezőben,

El-rémül, ha az Ég meg-dördül felette,

'S hív társát a' ménykő le-tsapja mellette:

Úgy hülénk el, hogy e' nyíl minket találá,

Illy váratlan vala jó Atyánk' halála;

Mert nem hallánk semmit betegsége felől,

Most jött az is, de a' halál-hír jött elől. —

Sok Jobbágyi közzül, kiktől imádtatott,

Hírtelen mint Illyés Menybe ragadtatott. —

Itt hagyta jó Párját, 's a' szépség' remekít,

Feje' fő gyémántit tizennégy Gyermekeit.

Árván több Ország közt hagyta bús Hazánkat,

Mihelyt meg esmertük benne jó Atyánkat. —

Az eggyik gyász-felleg még fel se derüle,

Hogy újba 's nagyobbba amannól merüle —

Éggyik jaj rajtunk hát a' mást ekként éri,

Két nagy mértékkel ránk a' bűt az Úr méri;

Alig felejtünk el áldott JOSEFünket,

Hogy új árvaságra juttata bennünket. —

El vette a' Királyt, a' gyámolt, 's az Atyát,

Ki úgy tartá minket, mint saját magzatját.

Az éfzt 's szívet nézte, nem Hit-külömbséget,

E' sok milliók közt szerzett eggyességet. —

Újra árván maradt Magyarok sírjátok,

Mert jó Atyánk dült ki, tudjátok magatok;

Jajgassátok benne Népe' hiv tutorat,

Te késő Maradék áldjad hideg porát!! —

* * * * *

Oh Te! régtől fogva Magyarság' szem'-fénnye,

Isten után bánkban szívünk' fő reménnye

FERENTZ! vedd fel ifjú válladra a' terhet,

Te rád néz az, 's nálad jobbat nem is nyerhet.

Meg-sebhedtt lelkünknek orvosló olajja

Te lehetsz, minden szív 's száj velem ezt vallja. —

Ural.

Uralkodj hát, 's bátran hágj Atyád' nyomába,
'S későre juss az Úr' Paraditsomába!!! —

Péteeli Jósef,
R. Predikátor.

Nagy - Szombatból, Február. 28-dikán.

„Egy kis útat tettem vólt a' napokban, mellynek alkalmatosságával hazafiúi örömmel teltem el *Komáromban*, midőn az oda való tanuló Ifjúsnágnak jádzó színjébe vezet tettem. Nevelkedett örömöm, midőn szemléltém, melly helyessen, 's nagy kedvvel jádzák ott a' Magyar Játékokat nem tsak a' született Magyar Ifjak; hanem még a' született Tótok, és Németek is. Vóltak ezek között olyanok is, kik az előtt egy ízót se tudtak magyarul; 's a' jádzhatásra - való vágyódás arra vitte őket, hogy Nemzeti Nyelvünket tanulni kezdették, 's annyira is mentek benne, hogy ki-állhattak a' Magyar Jádzók közzé. Néha néha tartatnak Deák Játékok is; de tsak ugyan a' Magyar darabok az elsők, 's gyakrabban is jádzattatnak. — Éppen akkor, hogy ott vóltam, *Zsugorit*, vagy *Az Öreg Fősvényt* jádzották. — Oh! ha Hazánknek több Királyi, 's Mező Városaiban is ezt tselekednék, mire nem mehetne Magyar Nyelvünk rövid idő alatt. — Hogy olyan szép példát mutat *Komárom Városa*: fő elzközlője ennek az oda való R. Kathol. tanuló Ifjúsnág' Igazgatója Tisztel. P. *Szentmiklósy Aloysius*, a' ki talpig egy derék Magyar Ember. — A' jádzó - szín' függő ponyvájára (*sipáriumára, kortinájára*) e' van nagy betűkkel írva: *Honoribus nobilis Publici, Litteraturae Patriae, nec non sub-*

si-

sidio pauperum. — A' Vendégeket illetén nyomtatott tzedulákkal szokták bé-hivni a' Teátromba, mint a' minémüt ide rekesztetem.“ — Ezen tzedulán, következő sorok olvastattak: *Februáriusnak 14-dikén ötöd fél órakor estve, a' Komáromi Deák Iffjúság által ismét egy a' Szegények' hasznára fordítandó Magyar Enekes Víg Játék fog jádzzattatni; a' fizetés pedig kinek kinek szabad akarattjára hagyatik.*

A' Nagy-Szombati tudósítást, itt érte egy más, helybéli, t. i. Komáromi rövid tudósítás, melly költ Mártz. 4-dikén, 's így következik:

„Itt a' Gymnásiumban némelly nemes Iffjak, Tisz. Professorjoknak vezérlése alatt három estve egymás után szép Komédiákat játszottak az el-múlt hónapban. — A' Nézők, kik számosan vóltak, kéz-tapsolásokkal jelentették tellyes meg-elégedéseket.“

Debretzen Városában, Bibliopoliumot (Könyves-bóltot) fog fel-állítani, a' Fels. Helytartó-Tanáts' engedelméből, Agens, és Könyváros *Strohmayer Ignácz* Úr.

Posonyból, Mártz. 4-dikén. „Meghalálozván itt az *Au*-béli Vendég-fogadás, a' mint ki-vitték hat erős Németek a' temetőbe, 's le-tették volna a' sirnál: egy a' vivői közzül tsak le-dobbant, 's meg-hólt. Ezen történetre, következő verseket firkantottam hamarjában:

Posony' Szigetében egy Vendég-fogadás

A' halálnak többé lenni nem fog adós.

Míg élt, azt akarta, hogy háza vendéggel

Teljen, kiket osztán pénzért meg-vendégel.

De

De kíváncsisága ezzel meg nem érte,
 Még holtta' után is vágyakodott érte.
 Mert mikor már nyitva néki a' temető:
 Még ott ott is vendéget magához temető.

Budáról, Február. 26-dikán.

A' *Gyulai'* Regementje tegnap kapott parantsolatot, hogy *Pesfiről* indullyon. — Itt meg vagyon minden Vendég-fogadósoknak, és Traktérokknak (Ásztalt-adóknak) parantsolva, hogy Szeredán, Pénteken, és Szombaton böjti eleséget főzni tartozzanak; mindazonáltal a' hús-főzés sints meg-tiltva azoknak kedvéért, a' kik vagy böjtölni nem tartoznak, vagy nem böjtölhetnek.

A n e k d o t a

S o m o g y V á r m e g y é b ő l.

Egy Faluban szüléshez közelgetvén a' Német' Szijjártó' Felesége, kérdi a' Bába a' Szijjártót: mikorra tartja ő a' számot, az új vendég' meg-jelenése eránt? Az Ember veszi a' Kalendáriumot: „Én, úgymond, itt fel-jegyeztem, mikor fogadott a' Feleségem; de — húzza-öszve a' szemöldököt — a' mint látom, alig ha meg nem akadok: mert a' két egy forma jegy közzül már most hogy' tudjam, mellyik mellyiket teszi?” — A' tsákó-tehén eránt is tsak azt a' jegyet tette t. i., a' mit a' Felesége eránt.

E r d é l y O r s z á g.

Maros-Vásárhelyről, Február. 25-dikén.

„A' Fő Kormányozó-Tanátszhoz olly kegyelmes Királyi parantsolat érkezett, melly szerént azon Tisztviselők, kiknek öt száz forinton alól vagyon a' fizetések, kétszeres
 fize-

fizetést kapnak arra az időre, a' meddig tartott vólt az Ország-Gyűlése.

Eggy ötven ezrtendős forma Nemes Embernek, gyanúja vólt a' maga iffjú Feleségére. Gondolkodott: ugyan mi módon lehetne ő egészen bizonyos a' dolog felől. Magához hivatja a' Borbélyt; el-beszéli néki a' maga baját, 's kéri, hogy tanúlna ki alattomban a' Felesége' szivét. A' Borbély ki-jöven az Úrtól, megy egyenesen az Asszony' szobájába, 's köszöntése után tudakozódik az iffjú Asszonynak hogy-létéről. Szokás szerént, kezdi tapogatni az Asszony' erét is, 's egyszersmind emlékezik a' Gazda Úrról: hát biz erre tsak el-lassúdik az Asszony' ere; de hogy egy személlyt hozott elő néki, a' kihez gondolta, hogy szít az Asszony: nosza bezzeg sebesen kezdett az ér löktetni. Nem kellett több próba a' Borbélynak. “

Besztertzéről, Febr. 20-dikán.

„*Szász-Medgyesen* mind ki-hagyattak vólt a' R. Katholikus Atyafiak a' Kándidá-tzióból, a' Magisztrátus' meg-újjítása' alkalmatosságával; de ugyan erre nézve, nem hagyta helybe a' Fő Kormányfő a' Kándidá-tziót. “

M a r o k k ó.

Per quod quis peccat, per idem punitur et idem.
(A' ki mi által vétkezik, azzal büntettetik.)

Gyakran bé-tölt már ennek a' mondásnak igazsága, 's telik még ma is mindenkor. — Példa erre közelébb a' *Marokkói* Tsászárs *Moulley Mohamed* (ha ugyan még Tsászárs). Hányfőzör meg-másolta ez, a' *Spanyoloknak* tett

tett ígéretét? — de bezzeg ő éránta se valának jobbak a' maga Jobbágyi. Mivel, a' mint *Madridból* írták vólt Febr. 3-dikán, nagyon keves, sot mondván, semmi remény-sége se lehetett ő szakállas Felségének, a' tronusban való maradáshoz, mellyből régen igyekezett már ötet ki-buktatni a' testvér Ötse *Mulley Ishem*. Még Dec. 5-dikén ki-kiáltatott már ezen meg-nevezett Hertzeg Tsászárnak *Marokkó* Városában, melly ki-kiáltás két nappal azután meg-újjítatott minden Templomokban. Ezen tzeremonia' alkalmatosságával, két százan vóltak jelen az új Tsászár' táborából, kik az egész sereg' nevében meg-esküdtek annak hűségére. Követték e' példát minden Tartományok is, a' mellyek *Marokkó* szomszédságában vagnak. A' Katonák is csoportossan hagyogatták oda, az előbbeni Tsászárt. Azzal járt jól *Mulley Ishem*, hogy ötet a' *Spanyolok* is segítették, kiknek méltó haragjok vólt *Mulley Mahomedre*. — Az alattvalói is gyűlölték ezt, mind kegyetlenségéért, mind kivált azért, hogy minden nap nagyon meg rontotta az által a' *Mahomet*' törvényt, hogy magát torkig itta borral.

A' ki-költözött *Frantziáknak*, tulajdonképpen való vándorlás az életek: 's a' még meg keservesebbé teszi szarándokságokat, hogy a' hová mennek mindenütt rossz szemmel néz reájok a' föld népe. H. *Condének* meg engedte H. *Hohenlohe-Bartenstein*, hogy *Pfeddelbach* nevezetű Városában a' *Hohenlohei* Grófságnak meg téfzkelhesse magát;
de

de az oda való paraszttok úgy zúgtak, hogy semmi se' lehetett a' H. *Condé* béfogadásából. A' *Hohenlohé Valdenburgi* földre is bé akart szállani két ezer Embere H. *Condé*nak; de a' *Frankóniai* Kerület-Gyűlése, melly most *Norinbergában* (*Nürnberg*) tartja a' maga Üléseit, meg nem engedte. Ugyan ezen Gyűlés kérte a' *Prussziai* Királyt is, hogy az *Anspachi*, és *Báyreuthi* Márkgráf-ságokba ne fogadná bé a' *Frantzia* Király Ötseit, de a' *Prussziai* Király nem hajlott a' Gyűlés kérésére, hanem követte a' Tsászár példáját, a' ki maga is menedék helyet engedett saját Tartományjaiban a' ki költözött *Frantziáknak*; sőt közben is vetette magát a' *Frantzia* Király Ötseiért a' *Prussziai* Királynál.

Berlini *Frantzia* Követ *Segur* Úr visszatért Febr. 26-dikán *Párisba*; minekutánna t. i. azt a' ki-nyilatkoztatását vette volna a' *Prussziai* Királynak, hogy arra az esetre, ha talám *Frantzia* Ország meg támadná a' Ts. Kir. Státusokat; ő *Prussziai* Felsőége minden erejével segítségére fogna lenni a' Tsászárnak.

* * * * *

Az *Egri* történetnek elő-adása hibásan jött hozzánk: mert, a' mint most hitelesen értjük, a' *Lakosok* nem tsak száraz gallyat szedtek; hanem egy jó nagy rész erdőt kivágtak. — Nem Tisztek voltak, a' kik a' *Lakosok* által meg-ölettek.

Küldjük egygy érdemes Hazafinak, az ő Felsőége néhai *II. Leopold* Tsászár és Király' halálára, deak nyelven irtt Verseit.